

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

1 JANUARI 1930 - No. 14

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

GELUKKIG NIEUWJAAR

Brieven van Dré

Ulvenhout, 21 Dec. '29

Menier,

Da's d'n kortsten dag, jonk, dien 'k ierboven eb neergezet as datum veur deus briefke. De winter is nouw offiesjeel begonnen, maar offiesjeus is ie al dagen aan d'n gaank.

Sodetjen wa-d-is 't koud, ee! En 't ziet er naar uit, as da me-n-et nog efkes houwen. Ja, amico, keb 't oew van 't najaar al geschreven g'ad: kad zooveul noten aan m'nen notelèer as ik in gin jaren had g'ad. Drie mudzakken vol he'k'er afgeslagen, dus nouw wit 't wel.

Toen ik dan ok van den mergen opsting, toen stingen de blommen 'nen duim dik op m'nen ruiten. De plevuizen waren zóó koud, — toen 'k uit m'n bed stapte was 't of ik in 'nen plas water trapte. 'k Wis nie hoe gauw ik m'n wollen sokken aan zouw trekken en m'n klompen. En toen 'k in 't achterhuis kwam, amico, — ollee of ik in de Mark dook, zóó viel me de kouw op m'n lijf. Maar keb m'n eigen nie laten kullen. Keb d'n zwengel van de pomp op-en-neer getrokken, da-ge 'm aan de kerk hurde piepen; m'n flenelleke over m'n kop gegooit en toen 't water over m'n romp geplenst, da'k sting te stoomen. 't Leek wel 'n plotje van de Hemelvaart, zóó sting ik in de wolken! En twee minuten later sting ik gespoord en gelèersd op m'nen erft mee 'n pepke zoo lekker as mee gin goud te betalen. En snoof ik de bevrozen lucht op, amico, da'k 'm as pinnekes ijs in m'n longen vuulde smelten. Blek scheen m'n pepke te rooken, want hij lag te trekken aan z'n ketting as 'nen duvel en toen ik 'm losmokte, toen sprong ie teugen me aan, rende over d'n erft, sprong teugen de boomen, dat 't witsel er af viel en hijgde da'k z'n asem over d'n erft drijven zag. 't Is 'nen schoonen tijd, amico. 't Is wel vergimmes koud, — de plas laangs de mestvaalt lee stijf-en-wit-bevroren, de daken van de schuren en de stallen, daar lee-g-et witsel as zulverig poeier, as kristallekessuiker op te glinsteren. Of 't er deur 'n zacht vrouwenhaandje fijntjes op uit is gestrooid. De boomen mee d'r kale takskes staan wit teugen d'n grijzen hemel afge-teekend, heel stillekes te prijken of er iets grootsch,

iets geheimzinnigs deur de hemellochten trekt. Maar verdraaid, da-d-is ok zoo, niewaar! Over 'n paar dagen dan kleppen de kerkklokskes ier over ons dörpke en verkondigden ze in jubelende klaanken de geboorte van ons Kerstekinneke. In de hooge, iele lochten, die strak te trillen staan van de kouw, daar drijven dan die klokkeklaanken uit mekare, ver over de witte laanderijen die stillekes gestrekt leggen laangs de diepe, donkere bosschen van louter Kerstboomen en waarin ge niks anders heurt as 'n zeldzaam tikske nouw en dan, as er 'n den-appeltje teugen de zwarte bosch-èerde knikkert.

Ja, amico, zekers staat er wa te gebeuren in de wondere schepping en strak, as ik mee d'n kleine Dré en de rest naar de Nachtmis toegaai, — as me dan deur de stilte van den Winternacht nikske teugen mekare zeggen, zooda ge niks aanders heurt as onze voetstappen die hard opklinken teugen de kouwe keien op d'n donkeren weg, as dan de sterrekes om d'n kerkstoren henen staan te pinkelen en 't maantje-n'm zulverig beschijnt, wit as ie is van 't ijzel, as dan oew oogen nat worren van de kouw, zoodat de sterrekes mee veul langere stralen lijken te schijnen en d'n toren bepieken, — as me dan in ons kerske komen, waar de wermte en de wierook ons teugenslaat en 't stalleke in 'n zee van kèerskeslicht te pronk staat, — as me in ons goeie bekende kerske zitten en d'n ürgel daverend begint te speulen deur d'n stillen, witten nacht da-ge-r koud van wordt, — as ik dan d'n kleine Dré z'n klaauwke vuul trillen in m'n knüsten en ons perstorke over d'n altaar zie dribbelen mee n'n grijze kopke gebogen, en as dan de bellekes zulver-klinken van veuren op 't altaar... dan, amico, dan is 't mooiste, 't heiligste oogenblik aangebroken van 't heele jaar! Dan is 't erme Kerstkinneke weer geboren en lee-g-et mee z'n kleine ermkes naar ons allemaal uitgespreid, omda-d-et zooveul van ons houdt.

De herdertjes lagen bij nachte.... In ieder huisgezin zien we nu het stalletje van Bethlehem, omgeven met veelkleurige kaarsjes. De herdertjes komen met hun schaapjes van alle kanten aanloopen om den pasgeboren Messias te aanschouwen en te aanbidden.... en de kleine peuters bidden hun avondgebedje bij den kleinen Jezus in de kribbe.

Dan is 't Kerssemusfiest op z'n hoogtepunt, amico en dan vuul-d-oew eigen as 'n kinneke zoo klein op deuzen heiligen oogenblik da-d-eel de wêrld staat aan 't kribbeke van da-d-ërme koningske! Dan zingen me allemaal mee 'n hikske in ons stem mee 't koor mee, terwijl ons priesterke gebogen staat onder 't kruis op z'n kazuivel, asof 't schoone oogenblik hum te machtig is!

En in die stemming, van da schoone mement is 't amico, da 'k oew van uit de verte van m'n goeie Ulvenhout, uit den grond van m'n hart toeroep, ok namens Trui: *Zalig Kerstfiest!* En nouw schei ik er af.

't Is Zaterdag, 'k mot mee 'nen Zaterdagchen (da's 'nen dubbelden) gruuftenwagel er op uit en 'k mot 'm nog laaien. Keb oew dit briefke geschreven, vlak na d'n eten, zoo uit bed, omda 'k mergen ginnen tijd heb. Dan zijn de Amsterdammers ier, die hier Kerst en Nuwejaar komen vieren. Me staan d'r best veur, amico. Kerstfiest, Ouwen-en Nuwe, worstenbrood, 'n kortje leggen, — in 't kort: weinig doen en veul schraansen!

Ollee, nogeens: 'n Zalig Kerstfiest en 'n Zalig uiteinde van Negenentwintig van Trui toegewenscht en gin horke minder van oewen

toet a voe
DRÉ.

De groote Jasz!

VAN OVER DE GRENZEN

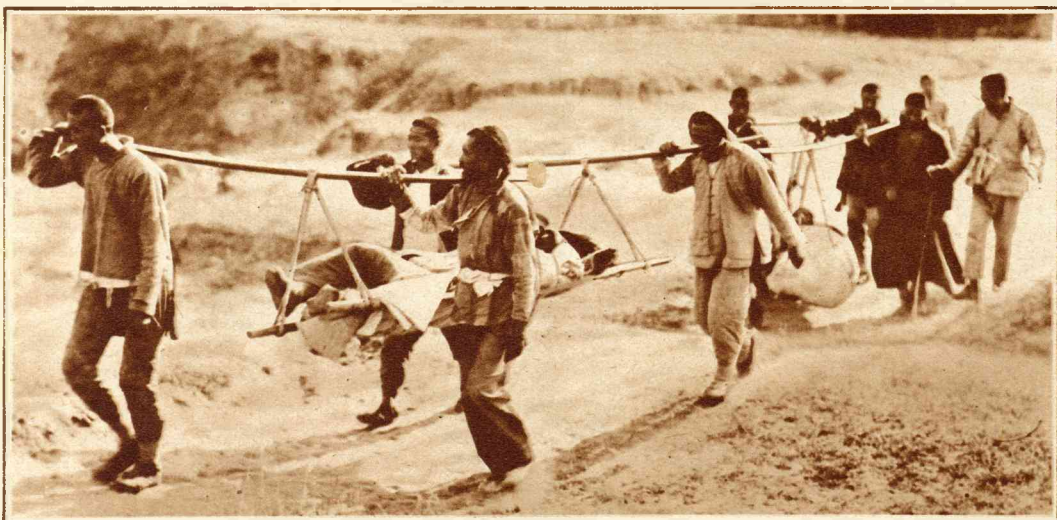
President Doumergue heeft aan een aantal kinderen uit groote gezinnen 'n Kerstfeest aangeboden, waarbij, na een varieté en bioscoopvoorstelling de kinderen werden onthaald op gebak en chocolade, en waarbij ook speelgoed werd uitgedeeld.

GEVANGENIS-MUITERIJ — George Atkins, een bewaker der Auburn-gevangenis te New-York, wordt bevrijd na de onderdrukking der mouterij, die onder de gevangenen was uitgebroken. Atkins was door de muiters geboeid en mishandeld en vastgehouden als gijzelaar.

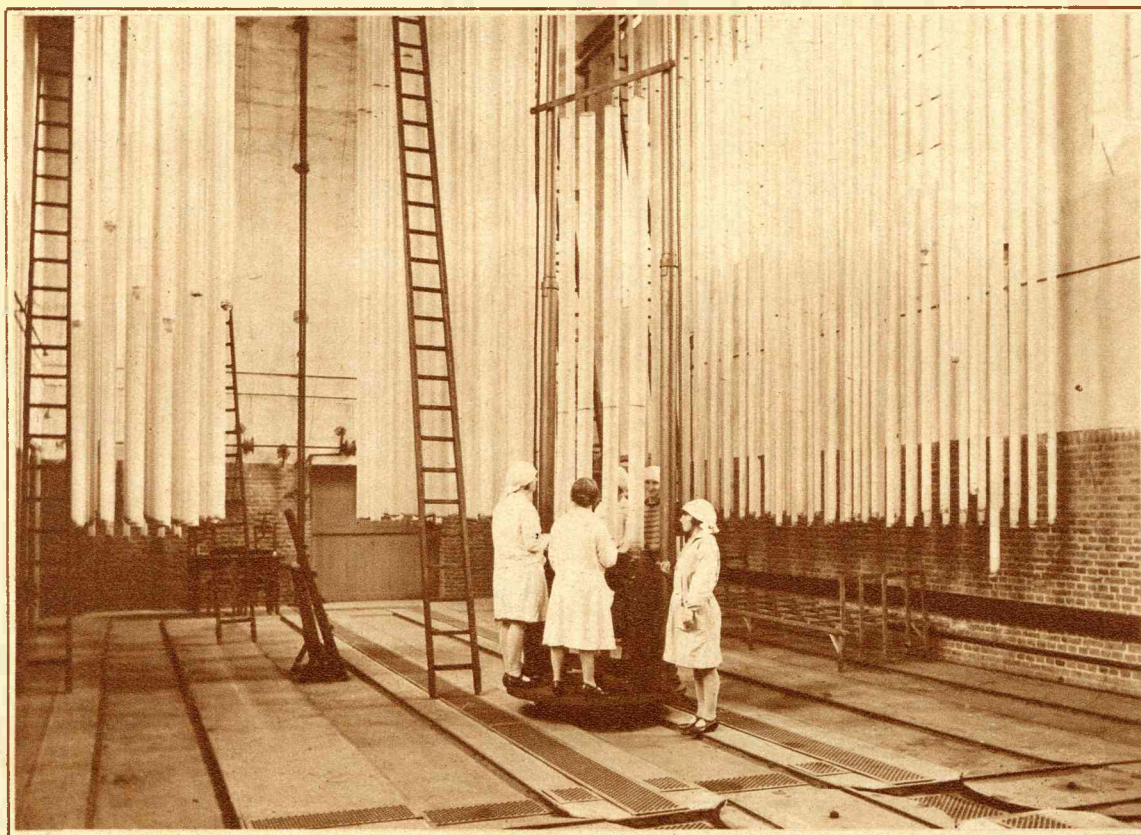
Weer is er in Amerika 'n gevangenisopstand uitgebroken, waarbij eenige personen werden gedood. Hierboven ziet men de troepen, die gereed zijn om de oproerlingen onschadelijk te maken of gevangen te nemen.

In China gaat 't nog altijd „Chineesch” toe. Sinds jaren heerscht er nu al met enkele tusschenpoozen een burgeroorlog, die talrijke slachtoffers eischt. Hierboven het vervoer der gewonden.

In een Roemeensche vrouwengevangenis, tijdens de godsdienstoefening.

Overzicht van de impregneeringsafdeeling.

Een kijkje bij de Nederl. Parasinfabrieken te Amsterrade

Toen we eenigen tijd geleden langs den z.g. Hommerterweg naar de staatsmijn Emma reden, werd onze aandacht getrokken door een, aan dezen weg in modernen stijl opgetrokken fabrieksgebouw, op welks voorplein een aantal meisjes in lange witte jassen en met witten doek om het hoofd in de nog warme najaarszon haar twaalf-uurtje naar binnen speelden. Bij navraag werd ons medegedeeld, dat dit de Parasinfabriek was, welke naam ons echter niet veel wijzer maakte, daar wij nog nooit van Parasin gehoord hadden. Wij hadden een vaag voorgevoel, dat hier voor onze lezers wel iets interessants te zien zou zijn en gingen ons licht eens opsteken bij den gemoedelijken portier.

Deze vertelde ons, dat Parasin de naam is, dien men gegeven heeft aan een uitvinding van den laatsten tijd, namelijk kunstdarmen. Nu wisten we heelemaal niet meer, waar we aan toe waren: kunstarmen, kunsttanden, kunstbeenen, ja zelfs

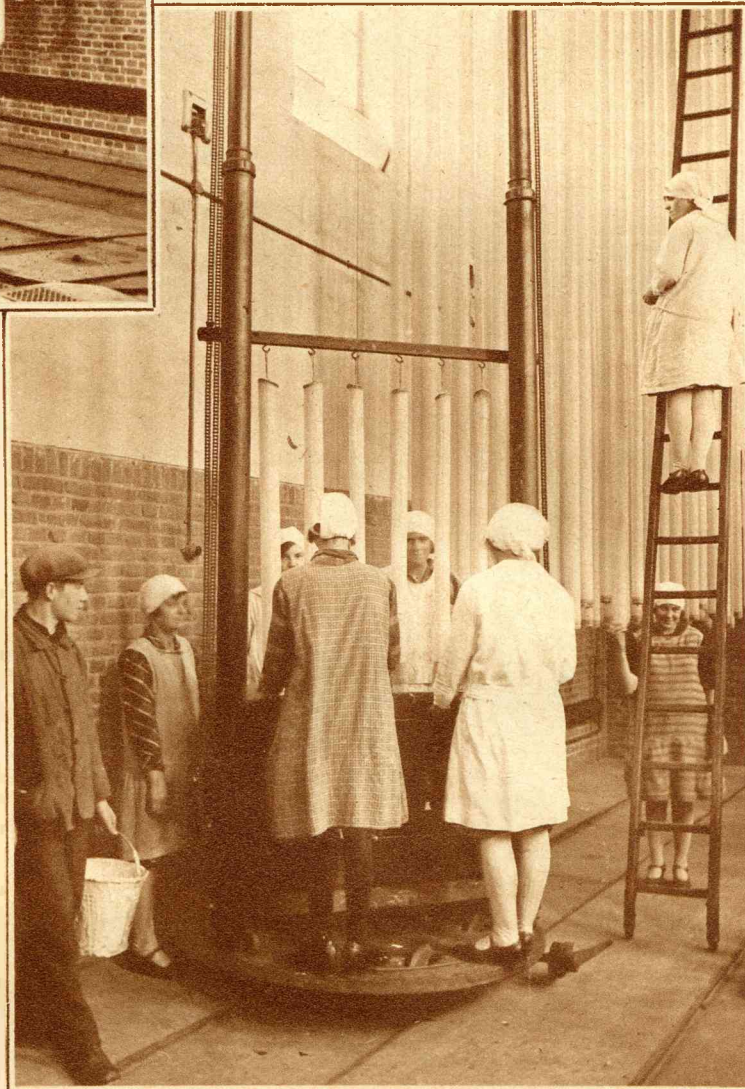
van kunstneuzen, daar hadden we al meer van gehoord, maar van kunstdarmen, nee... en onwillekeurig streken we met de hand over dat deel van ons lichaam, waarvan de dikte — naar men zegt — onze geschiktheid voor het burgemeestersambt bepaalt. De portier scheen iets van onze gedachten te raden en bracht deze dan ook maar dadelijk op het goede spoor; parasindarmen

De kunstarmen zijn verbonden aan een stok en worden zoo naar boven geheschen.

worden door worstfabrieken en slagers gebruikt bij de worstfabricatie. Onze belangstelling steeg onmiddellijk, want worst is een artikel, dat iedereen kent, evenals de velletjes, die er omheenzitten.

Of we de fabriek eens mochten zien en een paar kiekjes nemen? Onze vraag werd overgebracht naar den directeur, die ons dadelijk verlof daartoe gaf en een beambte ter onzer beschikking stelde, om alle mogelijke inlichtingen te geven. Onder diens leiding maakten we nu een rondgang door de fabriek en konden we ons een idee vormen van de manier, waarop Parasindarmen gemaakt worden.

Het Parasinweefsel bestaat in wezen uit twee deelen n.l. uit een weefsel van ragfijne zijde, gesponnen zonder naad, en uit een dierlijke eiwitmassa, waarmee het weefsel geïmpregneerd wordt. De witte eiwitmassa wordt verkregen uit een soort huiden, die eerst in groote bakken chemisch worden geprepareerd, dan in molens tot een

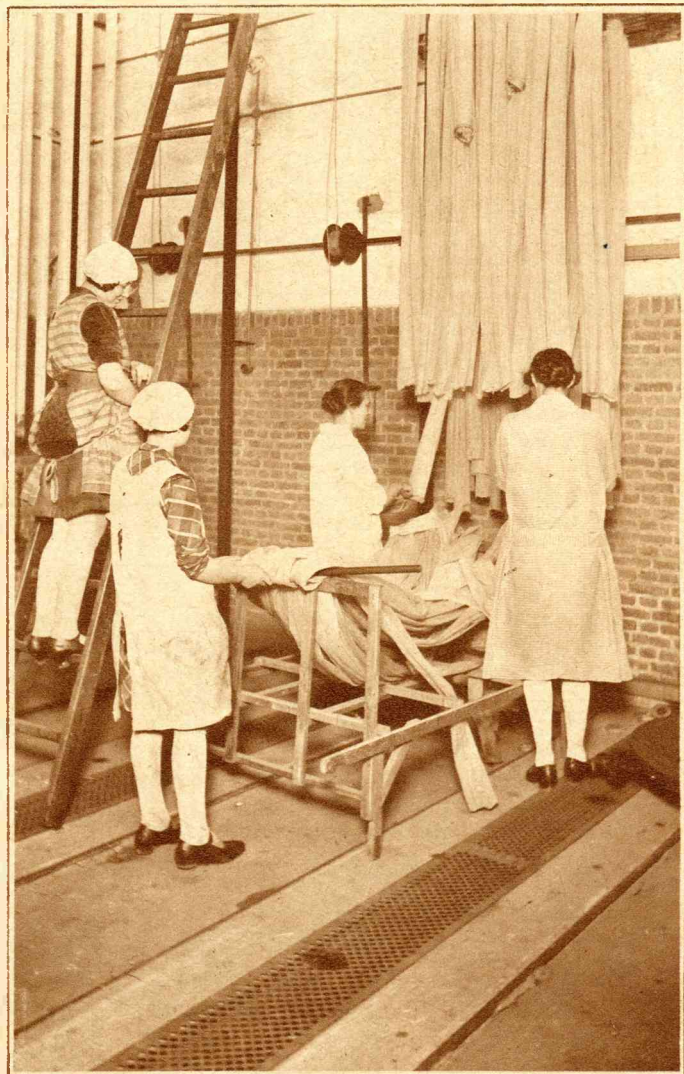
Het mengen van de impregneermassa.

Kijkje op het impregneeren.

Het sorteeren van de klosjes, welke de darmen tijdens het drogen in den vorm moeten houden.

De gedroogde darmen worden afgenomen voor de rookerij.

Het zetten van de zijden darmen in de ophaalmachine.

fijne massa gemalen worden en daarna door mengmachines tot een op slagroom gelijkende massa verwerkt worden.

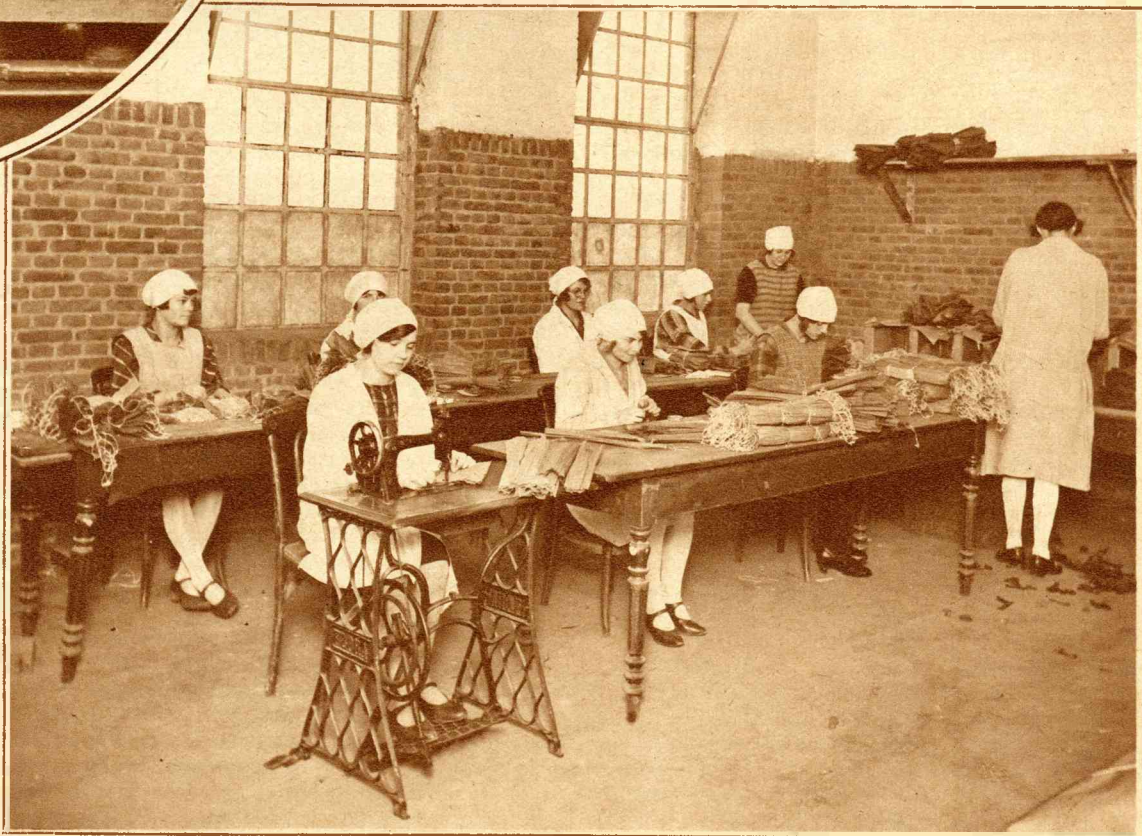
Deze witte massa komt dan in een grooten bak, welke zich onder een ophaalmachine bevindt, die vier of zes zijden omhulsels tegelijkertijd door de witte massa trekt, welke zich innig met de zijde verbindt. De aldus gevormde witte buis lijkt van eenigen afstand veel op een geweldig dikke, lange kaars. Deze kaarsen worden in lange rijen aan een stelling, vlak onder het plafond opgehangen, tot ze geheel gedroogd zijn. Teneinde nu de Parasindarmen goed te kunnen conserveeren, worden ze nog gerookt, waarna de eigenlijke fabriekatie geëindigd is. De darmen, welke een lengte van ongeveer tien meter hebben, worden dan op de door de afnemers gewenschte lengte geknipt en in bosjes ter verzending bij elkaar gepakt.

Men zou de vraag kunnen stellen, waarom een dergelijke fabriek juist in de mijnstreek werd opgericht. Sinds lang zocht men een oplossing van het economisch vraagstuk betreffende de werkverschaffing der vrouwelijke werkkrachten in het

mijngebied, dus voornamelijk hier de jongedochters der mijnwerkers. Uit den aard der zaak komen hiervoor in de eerste plaats bedrijven in aanmerking, waarin lichte arbeid verricht wordt en dit is juist het geval bij de Parasinfabriek.

Op onze vraag, waar het fabrikaat voornamelijk naar toe gaat, vernamen wij, dat het grootste gedeelte naar het buitenland wordt geëxporteerd, doch dat ook de Nederlandsche slagers, die in het begin slechts noode er toe overgingen, deze nieuwigheid te probeeren, zich langzamerhand van de prima-eigenschappen er van hebben overtuigd en ze in hun bedrijven invoeren. Trouwens de groote worstfabrieken zijn geregelde afnemers van Parasin en zijn er zeer tevreden over. De direktie is dan ook vol hoop, dat het haar gelukken zal de fabriek geleidelijk uit te breiden, zoodat zij aan haar doel, de tewerkstelling van een groot aantal mijnwerkersdochters, zal kunnen beantwoorden.

G. VAN HERLE.

In de afdeling, waar de gerookte kunst-darmen gebonden worden.

Een Moordenaar en zijn Zoon

HET VERHAAL TOT NU TOE.

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

Else Lobener, een wees, woont bij juffrouw Nitschke in, maar door toedoen van den huisbaas Krauze, die Elze er van beschuldigt zijn zoon, die op haar verliefd is, te hebben willen inpalmen, wordt zij door deze op straat gezet. Daar wordt zij bewusteloos gevonden en in ernstigen toestand naar een ziekenhuis gebracht. Krauze's boekhouder Wendrich, die van de verhouding tusschen de beide jongelui weet, wordt door zijn patroon ontslagen. Als Wendrich weg is, leest Krauze een brief van zijn schoonzuster, Wilhelmina Abt over, waarin zij hem over de regeling van geldzaken spreekt, een brief, waardoor Krauze erg in het nauw gedreven wordt, daar hij niet in staat is, haar het verschuldigde te betalen. Intusschen is de jonge Rudolf Krauze in de stad gekomen en hoort van Wendrich dat Elze in het ziekenhuis ligt, maar binnen enkele dagen genezen daaruit ontslagen zal worden. Rudolf wil zien bij zijn tante Wilhelmina Abt iets voor Elze gedaan te krijgen en hoort, bij haar de trap opgaande, boven iemand kuchen — hij herkent daarin het eigenaardige kuchje van zijn vader. Hij

wil hier zijn vader in geen geval ontmoeten en gaat terug, om even later een oude vrouw de woning zijner tante te zien verlaten, die door zekere eigenaardigheden in haar gang zoozeer aan zijn vader herinnert, dat hij er verstomd van staat. Twijfelend volgt hij haar tot zij plotseling spoorloos verdwenen is. Een paar uren later hoorde hij, dat zijn tante vermoord was. Hij verlaat onmiddellijk de stad weer, Wendrich verzoekend aan niemand te vertellen dat hij in de stad geweest is. Intusschen is Elze uit het ziekenhuis ontslagen en komt in dienst bij mevrouw Estella Deloria, die van haar gehoord hebbende, haar in het ziekenhuis is komen afhalen, haar voorstellende als haar gezelschapsdame bij haar te blijven. Zij stelt echter de voorwaarde, dat Elze zal afzien van Rudolf Krauze, wat zij, meenende daardoor in het belang van Rudolf te handelen, doet. 's-Avonds wordt de oude Krauze door een rechercheur mededeeling gedaan van den dood van zijn schoonzuster; samen

met den politiemann gaat hij daarna naar den hoofdcommissaris van politie. Daar laat hij zich door dezen de heele moordgeschiedenis vertellen, ook dat een opengebroken ijzeren kistje in de kamer gevonden was, waarop Kraus zei te weten, dat daarin o.a. een medaillon met het portret van zijn overleden vrouw en een zeer oud cylinderhorloge geweest waren, waarvan hij een beschrijving gaf. Bij haar nieuwe meesteres hoort Elze een bezoeker, een zekeren Hubner, Deloria dreigend toespreken, zonder dat zij evenwel begreep waarover het ging. Tot haar groote verbazing werd zij echter vijf minuten later aan Hubner voorgesteld als „mijn besten vriend”. Later leest zij Deloria uit de krant voor, dat het antieke horloge uit de moordzaak Abt gevonden is bij een uitdrager, die het gekocht had van een man, die zich gelegitimeerd had met een belastingkwitantie, ten name van Johannes Beyer, welke naam mevrouw Deloria blijkbaar doet schrikken, en dat bij onderzoek gebleken was, dat die kwitantie pas betaald was, maar ook, dat Johannes Beyer al tien weken tevoren in het ziekenhuis aan typhus was overleden, dus niet nu pas betaald kan hebben. Wie had dan de belastingsschuld van den doode betaald en waarom?

Elze was den volgenden morgen juist bezig met 't afstoffen der kleinigheden in den zoogenaamden salon, toen er gescheld werd. Zij wilde gaan opendoen, omdat de werkster er nog niet was, maar mevrouw Deloria, die er oververmoeid uitzag en haar ongewoon stilzwijgen tegen het jonge meisje met een zware hoofdpijn had verontschuldigd, voorkwam haar.

„Blijf maar hier, kind!” zei ze gejaagd. „Ik zal zelf wel gaan. In ieder geval is het slechts een bedelaar.”

Maar de keurig gekleede, ernstig kijkende heer, die een minuut later tegenover haar stond, zag er niet als zoo iemand uit.

„Heb ik de eer, met mevrouw de weduwe Deloria te spreken?” vroeg hij, beleefd zijn hoed afnemend, en op haar bevestigend hoofdnikken voegde hij eraan toe: „Ik ben politie-ambtenaar en moet een boodschap aan u overbrengen.”

De eigenaardige spanning in de gelaatstreken der mooie vrouw had verraden, dat zij op zooiets voorbereid was geweest, maar nu haar vermoeden tot zekerheid was geworden, scheen zij toch voor een oogenblik door den schrik overweldigd te zijn, want zij leunde tegen den post van de deur en haar stem klonk eigenaardig bedrukt, toen zij na eenige seconden zei: „Dat is zeer vreemd, want ik zou waarlijk niet weten, wat ik met de politie te doen kan hebben. Maar wilt u zoo goed zijn, binnen te komen?”

„Ik kan mijn boodschap ook heel goed hier overbrengen; want ik moet u slechts verzoeken, of u in den loop van den morgen, en wel zoo spoedig mogelijk, even op het hoofdbureau van politie wilt komen. De hoofdcommissaris Lintwist wenscht u te spreken.”

„En over welke aangelegenheid, als ik vragen mag?”

„Daarover kan ik u helaas geen inlichtingen geven. Ik vermoed, dat het over de legitimatie van een verdacht persoon zal gaan, maar zooals ik zei, zeker weet ik het niet.”

„Is dat alles, wat u mij hebt te berichten?”

„Dat is alles. Ik mag zeker wel zeggen, dat u zult verschijnen?”

Mevrouw Deloria was al weer kalm genoeg geworden, om met een vriendelijken glimlach te antwoorden: „Zeker. Het is immers de plicht van iederen burger, om aan zoo'n oproeping gevolg te geven. Ik zal komen, ofschoon ik allermint kan vermoeden, waarmee ik de politie van dienst kan zijn.”

Weer nam de ambtenaar zijn hoed af en vertrok na een beleefden groet.

Toen de deur achter hem gesloten was, haalde mevrouw Deloria diep adem en drukte voor een oogenblik beide handen op haar borst. Deze laatste minuten moesten toch veel pijnlijker zijn geweest, dan haar gedrag had aangeetoond. Zij keerde niet terug naar den salon, maar ging na een kort poosje naar de huiskamer, waar haar schrijftafel stond. Elze vond haar daar een half uur later druk bezig met het nazien van papieren, waarvan zij er verschillende uitkoos, terwijl zij de overige weer op hun vroegere plaats legde.

„Ik zal dadelijk voor een zakelijke aangelegenheid moeten uitgaan, kindlief,” zei ze, „en ik kan niet met zekerheid zeggen, wanneer ik weer thuis

zal zijn. In ieder geval zal het middageten op den gewonen tijd bezorgd worden en je behoeft daarmee niet op mij te wachten, omdat ik misschien onderweg al iets ga gebruiken. Zorg maar, dat de tijd je niet te lang valt, en laat niemand binnen, zoo lang ik weg ben. De afschuwelijke misdaad in de Paradijsstraat moet ons tot een waarschuwing zijn.”

Zij kleepte zich nu met de grootste zorg, stak de

De handteekeningen-verzamelaar Joe Mikuleo reist de wereld rond om handteekeningen te verzamelen. Zijn boek, waarin op deze foto de secretaris van President Hoover zijn naam schrijft, telt reeds op de ruim 2000 bladzijden de handteekeningen van Edison, Ford, Hoover en andere beroemdheden.

uitgezochte papieren bij zich en verliet het huis, om gevolg te geven aan den oproep van den hoofdcommissaris. Op haar vraag wees men haar een kamer aan, waar al verscheidene personen wachtten. Een groote magere man met een smal, bleek, behalve een klein bakkebaardje gladgeschoren gezicht, een buitengewoon dunnen neus en bloede-looze saamgedrukte lippen scheen bijzonder de aandacht der opgewonden vrouw te trekken, terwijl ook hij met groote belangstelling naar de mooie, elegant gekleede dame keek.

Na een poosje ging de deur van de kamer daarnaast open en er kwam een klerk met de boodschap, dat de hoofdcommissaris den heer Frans Krauze verzocht binnen te komen. De man met het bleke, geelachtige gezicht stond op en liep vlak langs mevrouw Deloria heen. Zij keken elkaar aan en er speelde een glimlach om de lippen van den graanhandelaar. Eenige seconden later was de deur achter hem gesloten en er verliep een heele tijd, voordat hij terugkeerde. Ook nu zochten zijn oogen dadelijk het gezicht van mevrouw Deloria,

maar zij vermeed het, hem aan te kijken, en ging, omdat juist haar naam afgeroepen werd, met vlugge schreden door de reeds door den klerk geopende deur.

De hoofdcommissaris, die ook vandaag niet alleen, maar door verschillende van zijn ambtenaren omgeven was vestigde een onderzoekenden blik op de statige dame; toen noodigde hij haar met een gebaar uit, plaats te nemen.

„Is u mevrouw de weduwe Estella Deloria?”

„Ja. Of — omdat ik met den hoofdcommissaris van politie te doen heb, moet ik wel zeggen: neen. Mijn doopnaam is Elize. Pas als kunstrijdster heb ik mij Estella genoemd. En omdat ik in mijn voormalig beroep onder dezen naam aan zoo vele menschen bekend ben geworden, achtte ik het geen misdaad, dien ook in mijn particulier leven te behouden.”

„Dat stond u zeker vrij, des te meer, omdat u bij den burgerlijken stand met uw juisten voor-naam aangemeld werd. — U was kunstrijdster, mevrouw Deloria?”

„Schoolrijdster, hoofdcommissaris.”

„Neem mij niet kwalijk, als deze kleine verschillen mij niet goed bekend zijn. Ik heb u hier laten ontbieden, om u eenige vragen te doen. Is u iets bekend van den moord, die in de Paradijsstraat werd bedreven?”

„Ik heb herhaaldelijk daarvan in de krant gelezen.”

„Hebt u niet langs een anderen weg kennis gekregen van die misdaad?”

Mevrouw Deloria zette een verbaasd gezicht. „Neen, en ik zou ook niet weten, hoe dat had kunnen gebeuren.”

„Hebt u de vermoorde vrouw niet persoonlijk gekend?”

„In het bericht over haar vermoording heb ik haar naam voor den eersten keer vernomen.”

„U is geboren als Elize Beyer en u had hier in Breslau een broer, den ambtenaar Johannes Beyer? Is dat juist?”

„Ja zeker, hoofdcommissaris. En ik weet ook, waarom u mij daarnaar vraagt. Gisteravond las ik in een krantenbericht over die misdaad tot mijn onuitsprekelijke verbazing den naam van mijn overleden broer.”

„Nu, als u dit bericht gelezen hebt, behoef ik dus slechts met korte woorden tegen u te herhalen, dat een horloge, hetwelk zonder eenigen twijfel van de vermoorde werd gestolen, door een onbekende te koop is aangeboden, en dat deze onbekende voor zijn legitimatie gebruik heeft gemaakt van een belastingkwitantie, die op den naam van uw broer was afgegeven. — Hebt u een verklaring daarvoor?”

„Geen andere, dan dat het papier gestolen moet zijn. Want dat mijn broer meer dan twee maanden na zijn dood niet de verkoper van het horloge kan zijn geweest, lijkt mij toch wel tamelijk zeker.”

„Zeer juist. Maar het merkwaardigste van de zaak is, dat ergens iemand een reden heeft gevonden, om na het overlijden van uw broer zijn belasting te betalen. Is dat misschien op uw aansporing gebeurd?”

„Neen. Als men het van mij als zijn erfgename gevorderd had, zou ik het waarschijnlijk gedaan hebben, maar er was mij niets bekend omtrent zoo'n verplichting van den overledene.”

No. 8

„En waren er anders nog nabestaanden van uw broer, van wie u kunt veronderstellen, dat zij — misschien ter vervulling van een laatste beschikking — die betaling hebben gedaan?”

„Nee. In ieder geval is er, zoolang hij leefde, niemand met zulke vriendendiensten voor hem opgekomen.”

„Zou u misschien zoo goed willen zijn, mij iets naders over de omstandigheden van uw overleden broer mee te deelen?”

„Zeker, maar ik vrees, daarover slechts weinig te kunnen zeggen. Ik heb hem immers pas kort voor zijn dood na een zeer lange afwezigheid weer gezien, en wel in een toestand, die hem niet meer vergunde, mij nog iets op te dragen. Tevoren had ik achttien jaar lang niet het minste van hem gehoord.”

„Mag ik vragen, hoe dat kwam, mevrouw Deloria?”

„O, zeer eenvoudig. Op mijn achttiende jaar heb ik in het geheim mijn ouderlijk huis te Oels verlaten en mij bij een reizend circusgezelschap aangesloten. Van dat oogenblik werd ik door mijn familie als dood beschouwd. In de eerste jaren bleven tenminste al mijn brieven onbeantwoord en toen heb ik ook het schrijven opgegeven.”

„U is naar het buitenland gegaan — niet waar?”

„Ja. Ik ontving een voordeelig aanbod voor Zuid-Amerika.”

„Voor Brazilië?”

„Nee, voor Argentinië. Daar trouwde ik na eenigen tijd met den eigenaar van een plantage, Deloria genaamd, een Italiaan. Hier is de trouwakte. Die is wel in het Spaansch opgesteld, maar de Duitsche en Italiaansche vertalingen, die aan den achterkant staan, zijn door de desbetreffende consuls gewaarmerkt.”

De hoofdcommissaris nam het papier aan en onderzocht het met veel belangstelling; toen gaf hij het met een beleefde buiging aan de eigenares terug.

„U is zoo ongelukkig geweest, uw echtgenoot door den dood te verliezen?”

„Ja, hij is verleden jaar gestorven. Ik heb de doodsakke meegebracht. Ook die is, zooals u ziet, door den Duitschen en den Italiaanschen consul gewaarmerkt.”

„Ik zie het mevrouw Deloria. U houdt, naar het schijnt, uw papieren voorbeeldig in orde.”

„Een alleenstaande vrouw is daartoe helaas genoodzaakt. En ik heb mij bovendien al deze papieren moeten bezorgen, omdat de bloedverwanten van mijn overleden man bij de aanvaarding zijner nalatenschap onverwacht bezwaren tegen mij inbrachten. Het land, waarin ik mij nooit echt op mijn gemak heb gevoeld, ging mij daardoor geheel tegenstaan en ik besloot naar mijn geboorteland terug te keeren. Voordat ik naar Duitschland ging, ben ik nog lang in Londen gebleven. Ook daarover kan ik, als u het wenscht, bewijsstukken toonen, want ik heb wegens mijn erfenis verschillende aanzienlijke rechtsgelerden om raad gevraagd, die zeker bereid zullen zijn, om het feit mijner aanwezigheid in Engeland te bevestigen.”

„Wij hebben niet den minsten twijfel omtrent dit feit. Maar u wilde ons over uw broer vertellen, mevrouw Deloria.”

„Ik begin al over hem. Ongeveer drie maanden geleden kwam ik in Duitschland aan en reisde eerst naar Oels. Maar ik vond daar niemand van mijn nabestaanden terug. Mijn ouders waren al lang gestorven, en pas na veel vergeefsche pogingen achterhaalde ik, dat mijn broer hier in Breslau een armoedig leven leidde. Ik haastte mij, hem op te zoeken en vond hem eindelijk, maar nog slechts als een hopeloos zieke bij de Barmhartige Broeders. Ik heb hem twee keer bezocht. Op den derden dag bracht men mij bij zijn lijk.”

Mevrouw Deloria's stem beefde eenigszins en zij drukte haar zakdoek tegen haar oogen. De hoofdcommissaris wachtte meewarig, tot zij uit eigen beweging met haar verhaal voortging, en zijn geduld werd niet te erg op de proef gesteld.

„Ik liet hem op mijn kosten begraven en nam zijn geringe nalatenschap in bezit, een erfenis, die geen enkele kostbaarheid bevatte en die men gemakkelijk in een handtas kon meenemen. Eenige papieren waren er volstrekt niet bij, zooals men in het ziekenhuis, waar de dingen zich bevonden, zeker graag zal bevestigen. Mijn broer moet juist in den laatsten tijd waarlijk in zeer armoedige omstandigheden hebben geleefd.”

„En is dat alles, wat u mij kunt meedeelen?”

„Dat is alles.”

„Bezit u misschien een afbeelding van den overledene, een fotografie of eenig ander portret?”

„Nee.”

„Nog een heel andere vraag: Kent u den heer Frans Krauze?”

„Die naam behoort niet tot de zeldzame. En ik ben in mijn leven met zooveel menschen in aanraking geweest, dat misschien daaronder ook iemand is geweest, die zoo heette. Als u echter den heer zou bedoelen, die straks onder dezen naam werd opgeroepen, dan kan ik zonder bezwaar antwoorden, dat ik hem zooeven voor den eersten keer heb gezien.”

„Ik dank u. — Misschien wenscht een van de heeren nog iets aan de dame te vragen? U, mijnheer Werner?”

„Ik wilde mevrouw Deloria slechts bekend maken dat de genoemde Johannes Beyer toch niet geheel zonder nalatenschap gestorven is. Hij had zijn

DE MORGEN-OEFENING.

leven met duizend mark verzekerd. Wist u dat niet?”

De mooie weduwe schudde haar hoofd met een zeer onverschillig gezicht. „Nee. Niemand heeft tegen mij daarover gesproken.”

„De maatschappij heeft zich eenigen tijd geleden tot ons gewend met het verzoek, haar met de namen der erfgenamen van den overledene bekend te maken. Ik ben zoo vrij geweest, het betreffende adres hier voor u op te schrijven. Als u u daar als de rechtmatige erfgename van uw broer legitimeert, zal de som u vermoedelijk zonder eenig bezwaar worden uitbetaald.”

Mevrouw Deloria nam het papier aan zooals iets, dat eigenlijk voor haar zonder eenig belang was. Toen wendde zij zich met een eenigszins theatraal plechtig gebaar weer tot den hoofdcommissaris: „Kan ik nu gaan, mijnheer?”

„Wij hebben geen aanleiding, om uw tijd nog langer in beslag te nemen,” was het beleefde antwoord. „Zouden wij later uw hulp voor eenige inlichtingen noodig hebben, dan zult u ons die zeker wel willen geven. Goeden morgen!” Met een vluchtige hoofdbuiging en de trotsche houding eener vorstin verliet de vroegere kunstrijdster de kamer. De hoofdcommissaris bladerde een minuutlang in een voor hem liggende akte; toen zei hij: „Commissaris Braun, laat u die dame zoo onopgemerkt mogelijk, maar zeer zorgvuldig nagaan! Neem daarvoor twee van de beste ambtenaren. Er moet mij iederen dag nauwkeurig verslag worden gegeven van haar doen en laten, vooral over de personen, met wie zij in of buiten haar huis omgaat.”

„Moet er in het geval van een vlucht tot haar gevangenneming worden overgegaan?”

„Slechts als zij toebereidselen maakt, om over de grenzen te gaan. Anders hangt de bestaande verdenking toch nog te zeer in de lucht, dat zoo'n maatregel te rechtvaardigen zou zijn. Aan de

geschiedenis met de belastingkwitantie kan zij waarlijk geheel onschuldig zijn en wat ons met wantrouwen tegen die vrouw moet vervullen is voorloopig ongetwijfeld slechts haar eenigszins avontuurlijk verleden en haar in het oog vallend verlangen, om haar levensgeschiedenis met bewijsstukken te bevestigen. Als ik het toegelaten had, zou zij waarschijnlijk nog veel meer papieren voor den dag gehaald hebben, en ik zeg bij mijzelf, dat zij zich niet met zoo'n aantal legitimatie-papieren zou hebben gewapend, als zij een heel zuiver geweten had. Een teveel is minstens even verdacht als een te weinig. — Nu, Fritsen, wat brengt u ons?”

De binnenkomende ambtenaar berichtte: „Ik heb zooeven de dame een verhoor afgenomen, hoofdcommissaris, die volgens haar bewering op den avond voor den moord een verdacht vrouwspersoon het huis van mevrouw Abt heeft zien binnengaan. Zij heeft gelegenheid gehad, in de wachtkamer mevrouw Deloria nauwkeurig gade te slaan, en verklaart zeer beslist, dat deze in geen geval de door haar geziene oude vrouw is. Een vergissing daarover achtte zij onmogelijk.”

Lintwist knikte. „Dat heb ik wel verwacht. En mijns inziens zal het wel het verstandigste zijn, om geen tijd meer te verspillen met het zoeken naar deze boersch gekleede oude vrouw, die anders niemand heeft gezien. Het zou toch erg zijn, als wij van ons zouden laten zeggen, dat in onze stad een brutale moordenaar verborgen en onbestraft kan blijven.”

XI

Nauwelijks een kwartier, nadat mevrouw Deloria haar jonge huisgenooten had verlaten, werd Elze door de bel aan de deur geroepen. Zij opende in de overtuiging, dat het de werkster was, die binnengelaten wilde worden, maar zij deinsde ontsteld achteruit, toen zij den buitenstaanden bezoeker herkende.

„Rudolf! — Mijnheer Krauze! — Mijn hemel, wat ben ik van u geschrokken!”

Zij wist misschien zelf niet, of deze schrik door het feit van zijn onverwacht verschijnen of door zijn zoo geheel veranderd uiterlijk veroorzaakt was. Hij was inderdaad nauwelijks te herkennen. Zijn knap gezicht was magerder geworden en had de bloeiende kleur der gezondheid verloren. Zijn oogen schenen dieper in zijn hoofd te liggen en er waren vreemde lijdenstreken in zijn gezicht gekomen. Zijn verlegenheid was in het eerste oogenblik nauwelijks minder dan die van een jong meisje; maar hij wist zich flink te beheerschen, toen hij den pijnlijken strijd in het gezicht zijner geliefde Elze bemerkte.

„Ja, Elze, ik ben het en naar het schijnt, is het geen aangename verrassing voor je, die mijn onverwachte komst heeft bezorgd. Maar hoe je gevoelens ook veranderd kunnen zijn, je zult mij toch een kort onderhoud onder vier oogen niet kunnen weigeren.”

Elze had echter nog steeds haar kalmte niet herwonnen. Bleek en bevend staarde zij voor zich uit en bewoog zich niet, om hem binnen te laten gaan.

„Ik begrijp het verwijtende van je woorden, maar ik smee je, mij te gelooven, dat ik zooiets slechts gedeeltelijk verdien. En ik beloof, je niet lang lastig te vallen, als mijn tegenwoordigheid waarlijk slechts pijnlijke gevoelens in je opwekt. Maar een kwartiertje moet je mij gunnen. En welke beslissing je dan ook over onze toekomst zult nemen, ik beloof, mij te zullen onderwerpen.”

En al had zij honderd beloften gedaan, aan den verdrietigen toon van zijn stem kon zij toch niet weerstaan. Hem nu met een hardvochtig, onbarmhartig neen afwijzend, dat ging haar krachten te boven en niemand, ook haar weldoenster niet, had een recht, om iets onmogelijks van haar te verlangen.

„Kom dan binnen!” zei ze haast onhoorbaar. „Ik doe verkeerd, door het toe te laten; maar ik hoop van uw eerlijk karakter, dat u uw beloften zult houden.”

Zij deed de deur van de huiskamer voor hem open, maar toen zij daarbinnen tegenover elkaar stonden en Rudolf onstuimig haar handen wilde vastgrijpen, week zij zoover achteruit, dat de breede tafel nu tusschen hen stond.

„Dat niet, mijnheer Krauze! Wilt u, dat ik al zoo spoedig mijn toegevendheid ga betreuren?”

(Wordt voortgezet.)

DE LAATSTE GANG EENER TER

NAAR EEN SCHILDERIJ VAN DEN ANTWERPSCHEN SCHI

ER TER DOOD VEROORDEELDE

DEN ANTWERPSCHEN SCHILDER VAN DER OUDERAA.

GOUDDORST

Vrij naar het Engelsch van E. Philips Oppenheim

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Trent, een jonge, sterke avonturier zonder bepaalde ontwikkeling, en Monty, een aan den drank verslaafde zwerver, wien evenwel zijn goede afkomst zeer duidelijk is aan te zien, hebben in de binnenlanden van Afrika van een negerkoning tegen overgave van drank de concessie verkregen om de tot het gebied van dien koning behoorende goudvelden te exploiteeren. De commandant van een patrouilleerenden troep soldaten, kapitein Francis, is hiervan getuige. Francis meent in Monty een ouden bekende te zien, hoewel deze zich afzijdig houdt. De kapitein geeft aan Trent te kennen, dat hij het contract, waarin bepaald wordt dat, ingeval van overlijden van een der beide mannen, de andere eigenaar wordt der geheele concessie, onbillijk vindt tegenover Monty, die naar zijn meening den tocht door de Afrikaansche oerwouden niet zal overleven en hij geeft Trent te kennen dat deze later, wanneer Monty niet zou terugkeeren, met hem, kapitein Francis, te doen zou krijgen. De twee avonturiers vertrekken, achtervolgd door de bloeddoorstige benden van den koning, die reeds spijt heeft over zijn toestemming. Monty kan het doel niet bereiken en noodgedwongen laat Trent, die den ongelukkigen drankzuchtige mijlenver heeft gedragen, Monty achter, naar hij meent stervende, en hij belooft aan Monty wanneer hij zijn doel zal bereiken, diens dochter, om wier portret zij al eens tegen inzet van drank hadden gedobbel,

te doen deelen in de baten. Alleen zijn weg vervolgend, bereikt Trent het einddoel, de kust, waar hij een zesde aandeel der concessie tegen 5000 pond contant aan den jood Da Souza verkoopt. Vervolgens gaan beiden naar Londen, waar Trent met Da Souza, die gehuwd is, samen gaat wonen en Scarlet Trent wordt weldra een der grootste geldmagnaten van Londen. Als hij probeert om Da Souza, van wien hij een afkeer krijgt, kwijt te raken, ontstaat er twist tusschen hen, waarbij blijkt dat Da Souza hem in zijn macht heeft, omdat deze weet, dat Monty, de voormalige gezelschapgenoot van Trent, niet dood is, doch indertijd werd gered en thans op een nederzetting werkt aan de Afrikaansche kust, verstoken van zijn geheugen en geestelijk gekrenkt, zoodat de financiële positie van Trent, wanneer dit bekend zou worden, vernietigd zou zijn. Voor de eerste maal in zijn leven handelt Trent niet eerlijk: hij neemt niet de noodige stappen, die hij verplicht is te doen, nu hij weet, dat Monty leeft. Trent heeft inmiddels kennis gemaakt met een journaliste, die hem interviewde, in wie hij het meisje van het portret, Monty's dochter herkent, die den naam voert van Ernestine Wendermott. Trent en de journaliste hebben voor elkander een zekere hoogachting, die nog versterkt wordt door wat Trent haar over zijn vroeger leven en avonturen vertelt. Kort na hun kennismaking verneemt Ernestine van een bekenden jongeman, Davenant, dat Monty, de metgezel, waarover Trent haar heeft

verhaald, haar vader moet zijn geweest en ten slotte krijgt zij een uitnodiging, op een bekend advocatenkantoor in Lincoln's Inn te komen. Zij verneemt daar, dat Trent haar, Monty's dochter, een groote som gelds wil offeren. Zij weigert en verzoekt den advocaten Trent onkundig te laten met het adres van Monty's dochter. Zij raakt nu allengs overtuigd, dat Trent haar vader vermoord heeft en teneinde daarover zekerheid te krijgen besluit zij zich Trent's vertrouwen te veroveren, hoewel zij thans een hevigen afkeer van hem heeft. Bovendien verneemt zij, dat een zekere Fred, een vriend van Davenant, binnenkort een betrekking krijgt op de Goudkust. Ook hem wordt verzoekt nasporingen te doen. Trent kan zijn geweten evenwel niet tot zwijgen brengen en gaat naar Afrika om Monty op te zoeken en, indien mogelijk weer mee terug te nemen. Da Souza, die hem wil bestemder plaatse aangekomen komt Trent tot de ontdekking, dat Monty's slechte toestand te wijten is aan Da Souza's broer, die den ongelukkigen drank verschaft. Trent maakt daaraan een einde. Dan gaat Trent verschillende moeilijkheden, die de Bekwando-Maatschappij ondervindt, oplossen. Te dien einde is hij thans met een gezelschap onderweg. Het is nacht en op een kleinen heuvel dicht bij zijn kamp zit Trent in gedachten verzonken.

No. 18

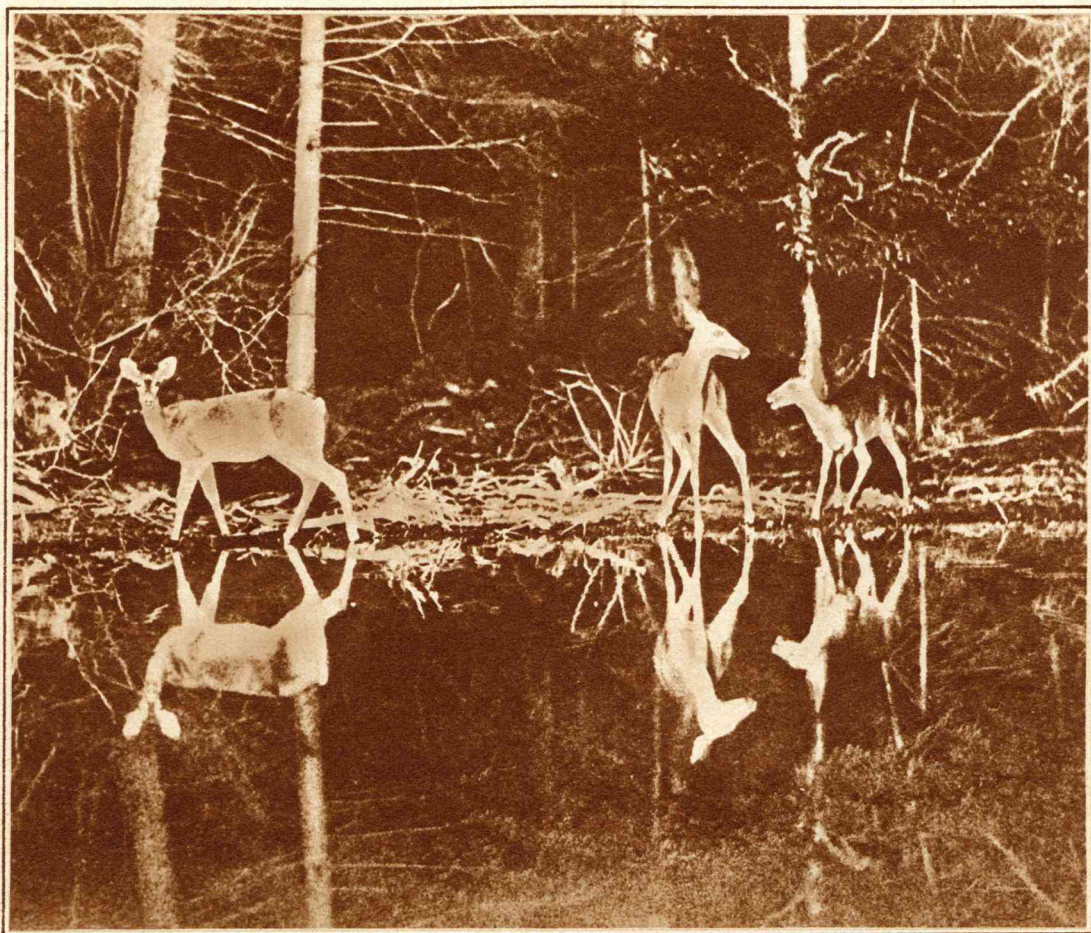
Gelukkig voor hem evenwel kende Trent het land, en hij was een man van vinding. Van het oogenblik af, dat hij ter plaatse was verschenen, waren de zaken al dadelijk beginnen te verbeteren. Hij had oom Sam aangetroffen als een soort werkgever en leverancier tegelijk, en had hem terstond ontslagen, met het gevolg, dat de toevoer van Krugers in dienst van de maatschappij terstond verdubbeld werd. Hij had ook andere bronnen ontdekt, van waaruit hij werkkrachten betrekken kon, en had die terstond aan het werk gezet, om het terrein vrij te maken, waarbij hij slechts verachting en onverschilligheid aan den dag legde voor den twijfel, dien de Engelsche administrateur meermalen uitte ten opzichte van de mogelijkheid, om den weg aan te leggen. Hij had opzichters gekozen met dien vluggen en intuïtieven kijk op karakter, die in zijn geval bijna gelijkstond met genie. Met behulp van een half velletje papier uit zijn zakboekje en een potlood, had hij den weg uitgeteekend, die althans één van de twee administrateurs aan het denken had gebracht en in ruime mate zijn eerbied voor den Engelschen kapitalist had verhoogd. Thans was hij op den terugweg van een expeditie tot bijna Bekwando zelf toe, langs de route van den voorgestelden weg. Reeds was het voorbereidingswerk begonnen. Honderden inlanders, die hij op zijn doortocht had achtergelaten, waren bezig met het omzagen van palmboomen en het weghakken van kreupelhout, en voorts met graafwerk en alle andere voorbereidingen voor den breeden, rechten weg, die van Bekwando naar de kust moest leiden. Telegrafische berichten omtrent zijn vorderingen waren reeds naar Londen gestuurd. Afgezien van alle andere gevolgen, wist Trent, dat hij voor de Naamlooze Vennootschap een fortuin gered had door zijn reis naar deze streken. Het licht van de maan werd sterker; het land lag vóór hem uitgestrekt als een kaart. Met gevouwen armen en een versch aangestoken

pijp, leunde Trent met zijn rug tegen den boom, en staarde vóór zich uit. In het eerst zag hij niets anders dan dien weg — breed en blank, die zich uitstreckte tot den gezichtseinder en krioelde van wagens, die door ossen getrokken werden. Dan verdween dat tooneel plotseling voor zijn oogen, en scheen het gelaat van een meisje hem lachend aan te zien — en gelaat, dat telkens veranderde, vroolijk en stralend het ééne oogenblik, kalm en bekoorlijk schoon het volgende. Hij rookte verwoed aan zijn pijp; hij was verbijsterd en niet op zijn gemak. Het ééne oogenblik was het gelaat dat van Ernestine, en het volgende oogenblik was het Monty's kleine meisje, dat hem tegelachtig van het versleten en geel geworden portret. Wat het meisje beloofde — was dat in vervulling gegaan in de vrouw? Zooveel wist hij in ieder geval, dat hier de ééne groote zwakte van zijn leven was. Het eigenaardige, plotseling opkomende gevoel, dat hem ertoe gebracht had, om te dobbelen om het portret van het kind, was even plotseling overgegaan in een diepe genegenheid, zoodra hij

haar thans op meer gerijpten leeftijd en naar het leven gezien had. Hoog boven al zijn plannen voor de opeenhooping van macht en rijkdom stelde hij nu één verlangen, dat de leidende gedachte van zijn leven geworden was — een primitief, maar allesoverheerschend verlangen — het verlangen van den sterken man, om de vrouw, die hij liefheeft, te winnen. In Londen had hij dat nauwelijks ook maar voor zichzelf durven beken. Hier evenwel, in deze uitgestrekte eenzaamheid, was hij meer meester over zichzelf. Droomen, die hem de schoonste en meest gewaagd toeschenen, waaraan hij nog ooit had durven denken, vervulden zijn geest en prikkelden zijn zinnen, totdat het bloed in zijn aderen scheen te stroomen op de maat van een nieuwe en wonder-schoone muziek. Dat waren heerlijke oogenblikken voor hem.

Zijn pijp was bijna uit, en een koelere wind streek over de vlakte. Misschien zou het tenslotte toch nog mogelijk zijn, om een uur of zoo te slapen. Hij rekte zich uit en gaapte, wierp nog een blik over de door de maan verlichte vlakte, en bleef dan plotseling onbeweeglijk staan, in een houding, die getuigde van ademlooze belangstelling. Daarginds, tusschen twee rijen kreupelhout, bewogen zich gedaanten — van mannen, met doorge-loopen voeten en vermoeid, die met langzame, pijnlijke beweging voortkropen. Eén althans van hen was een Europeaan, en zelfs op dien afstand kon Trent uitmaken, dat ze er treurig aan toe waren. Hij tastte naar zijn revolver, en toen hij zich vergewist had, dat deze in zijn gordel stak, daalde hij snel den heuvel af naar hen toe.

Bij iederen stap, dien hij deed, kon hij hen duidelijker onderscheiden. Het waren vijf negers uit de streek, een inlander van een stam, dien hij niet zoo dadelijk herkende, en een Europeaan, die al waggelend voortliep, en die — dat was gemakkelijker te zien — de uitputting nabij was. Wel-dra zagen zij hem, en een zwakke kreet begroette

Een mooie nachtopname. Herten, verrast door het magnesiumlicht van den fotograaf.

zijn nadering. Trent was reeds op hoorwijdte, toen hij den Europeaan herkende. Dan uitte hij een lichten kreet van verrassing en zag, dat het kapitein Francis was.

Een oogenblik later stonden zij van aangezicht tot aangezicht tegenover elkaar, maar Francis herkende hem niet. Zijn oogen waren met bloed doorloopen, een ruwe baard ontsierde zijn gezicht, en zijn kleeven hingen in flarden aan zijn lijf. Oogenschijnlijk was hij er vreeselijk aan toe. Toen hij sprak, klomk zijn stem schril en krakend.

„We komen om van den honger,” zeide hij. „Kunt u ons helpen?”

„Natuurlijk kunnen we dat,” antwoordde Trent snel. Dezen kant uit. We hebben voorraad in overvloed.

Het kleine troepje strompelde gretig achter hem aan. Binnen enkele oogenblikken waren zij bij het kamp. Trent wekte zijn metgezellen, mondvoorraad werd haastig uitgepakt, en een maal werd in gereedheid gebracht. Er werd nauwelijks een woord gezegd, of een vraag gesteld. Een of twee van de Kru-negers schenen de krankzinnigheid nabij — Francis zelf was zenuwziek, en bijna flauw. Trent maakte zelf kokend water, en trok een bouillon. Den eersten mondvol kon Francis niet slikken. Zijn keel was opgezwollen, en zijn oogen waren afschuwelijk met bloed doorloopen. Trent, die al eerder menschen gezien had, die er ellendig aan toe waren, hielp hem met een lepel, en perste hem brandewijn tusschen zijn lippen. Stellig stond hij onder die bedrijven er geen oogenblik bij stil, dat hij weer tot het leven bracht den man, die hem zeer waarschijnlijk — meer dan wie ook ter wereld — kwaad zou doen.

„Wat beter?” vroeg hij nu.

„Veel beter. Hoe gelukkig, dat we u vonden! Wat doen jullie hier — goud?”

Trent schudde het hoofd.

„Op het oogenblik niet. We meten den nieuwen weg op van Accra naar Bekwando.”

Francis keek verrast op.

„Daar heb ik nooit van gehoord,” zeide hij.

„Maar jullie bent moeilijkheden te wachten. Ze dansen hun oorlogsdans in Bekwando, en de koning heeft zich drie dagen lang opgesloten met den medicijnmeester, en al dien tijd geen mond open gedaan. We kwamen uit het binnenland, en rekenden op hen voor eten en drinken. Ze zijn altijd voorkomend geweest, maar ditmaal kwamen we er nauwelijks met ons leven af.”

Trent's gezicht werd ernstig. Dat was slecht nieuws voor hem, en hij dankte den hemel, dat zij niet hun aanvankelijk plan ten uitvoer hadden gelegd, en met hun opmetingen waren begonnen in Bekwando.

„We hebben een concessie,” zeide hij. „en als het noodig is, moeten we vechten. Maar ik ben blij, dat ik er nu op voorbereid ben.”

„Een concessie!”

Francis spande al zijn krachten in, en keek nieuwsgierig naar den man, die zich nog altijd over hem heenboog.

„Goede genade!” riep hij uit. „Waarachtig, je bent Scarlett Trent, de man, dien ik jaren geleden in Bekwando ontmoet heb, met dien armen Villiers.”

Trent knikte.

„We wachtten toen op u,” zeide hij, „om onze concessie voor gezien te teekenen. Ik dacht, dat u me wel herkennen zou.”

„Ik dacht al, dat er iets aan u was, dat me bekend

voorkwam,” zei Francis langzaam. „Ik herinner me nu alles weer. Je speelde met dien armen, ouden Monty om het portret van zijn dochter, tegen een flesch brandewijn.”

Trent kromp even ineens.

„U hebt een voortreffelijk geheugen,” zei hij droog.

Francis richtte zich een weinig op, en zijn toon werd heftiger.

„Nu weet ik het weer,” zeide hij. „Ik herinner me nu méér van je, Scarlett Trent. Je bent de man, die zijn kameraad in de wildernis liet omkomen, om hem te berooven van zijn deel in de concessie. O ja, mijn geheugen komt terug, zooals

't Is de vorige week voor de eerste maal geweest, dat Z.H. de Paus het Vaticaan verlaten heeft, om in de Basiliek van Lateranen de H. Mis op te dragen. Wij zien hier Z.H. biddend voor het altaar in de basiliek.

je ziet. Ik heb een rekening met je te vereffenen, mannetje.”

„Het is een leugen!” riep Trent hartstochtelijk. „Toen ik hem achterliet, geloofde ik eerlijk, dat hij dood was.”

„Hoeveel menschen zullen dat gelooven?” spotte Francis. „Ik zal Monty meenemen naar Engeland. Ik heb voor een poosje afgedaan met dit land — en dan —”

Hij was uitgeput en zink, zonder nog een woord te kunnen zeggen, achterover. Trent zat naast hem, en sloeg hem gade, terwijl hij zwijgend en in gedachten rookte. Zij beiden waren een weinig verwijderd van de anderen, en Francis lag in een flauwte. Een hand om zijn keel — een druppel uit dat fleschje in de medicijn-kast — en uit die flauwte zou hij ontwaken in de eeuwigheid. En toch bleef Trent zitten, en rookte.

XXVI

Het was Trent zelf, die de wacht hield gedurende dat laatste lange uur van door de maan verlichte duisternis, tot de bleke dageraad aanbrak. Bij dat zwakke en grauwe licht kwamen de wilden van Bekwando aankruipen, in een halven kring, door het lange, ruwe gras — dan opeens, op een teeken, sprongen ze overeind, terwijl ze de speren in hun handen drilden — een afschuwelijk gezicht in het vage schemerlicht, voor mannen, die verkild waren van de vochtige lucht, en slechts half wakker. Maar Trent was niet in een dut verrast. Zijn heimelijk alarm had hen bijtijds gewekt, om althans achter een of andere beschutting te kruipen, en naar hun geweren te grijpen. De oorlogskreet der wilden werd beantwoord met een doodsche stilte, er was geen spoor van verwarring of ont-

zetting. Een Kru-neger, die het uitschreeuwde van schrik, werd door Trent tegen den grond geslagen met een slag, die een os zou hebben doen wankelen. Met hun geweren in de hand, en allemaal plat op den grond, lag de kleine troep van Trent te wachten. Nauwelijks een honderd passen scheidden hen van elkaar, en nog kwam er geen teeken van leven uit het kamp. De lange rij wilden kwam nog enkele passen nader, hun speren boven hun hoofd zwaaiend, terwijl hun donkere gedaanten duidelijker uitkwamen, als zij in den grijzen nevel opdoken — wild en onstuimig. De blanke mannen sliepen stellig nog. Zij waren nu zoo dichtbij, als ze maar komen konden. Dan klomk een signaal, en daarop een koor van wilde kreten. Thans zetten zij alle geheimzinnigheid op zijde, en sprongen naar voren, terwijl de stille morgenlucht verscheurd werd door hun strijdkreet. Maar dan werd hun kreet — in vreeselijk plotselinge overgang — de kreet des doods, want uit het kreupelhout spatte een gele lijn van vuur, toen de geweren van Trent en zijn mannen hun welkom deden hooren. Een dozijn minstens van de mannen van Bekwando zou nooit meer terugkeeren, en de rest aarzelde. Trent, in wien de lust tot vechten ontwaakt was, maakte toen zijn eerste fout. Hij riep zijn mannen bijeen voor een uitval, en stormde, met zijn revolver in zijn hand, op de verbroken linie af. De helft van de zwarten liep weg als konijnen; de rest, die Trent en zijn mannen ver in aantal overtrof, hield stand. In een oogenblik was het een gevecht van man tegen man, en Trent verwenschte reeds de bravoure, die hem in het open veld gelokt had.

Een poos lang was de strijd twijfelachtig. Dan, met een kreet van triomf, herkende de hoofdmans — een gezette kerel van herculische kracht — kapitein Francis, en sprong op hem af. De slag, dien hij wilde toebrengen, zou hem zeer stellig gedood hebben, als Trent niet met den kolf van een geweer de kracht van den slag een weinig gebroken had. Dan wendde hij zich om, en sloeg den kerel de hersens in, terwijl Francis terugzank. De val van den hoofdmans werd gevolgd door een akelig gehuil van zijn mannen. Dan keerden zij zich om, en sloegen op de vlucht, gevolgd door een regen van kogels, zoodra Trent's mannen tijd vonden om te herladen. Meer dan één sprong in de lucht, en viel voorover op den grond. Het gevecht was voorbij, en toen men den toestand overzag, bleek het, dat Francis de eenige was, die letsel had bekomen.

De morgen was aangebroken, terwijl zij nog vochten. Kleine kringen van nevel kronkelden opwaarts, en de zon scheen over het landschap met helder gouden licht, dat elk oogenblik in helderheid toenam, naar mate de nevel optrok. Francis lag voorover en kreunde hevig. De Kru-negers, bij wie hij goed bekend was, hurkten in een kleinen kring om hem heen. Trent duwde hen opzij, en stelde een kort onderzoek in. Vervolgens liet hij hem voorzichtig naar een der tenten dragen, terwijl hij zich naar zijn medicijn-kist begaf.

Weldra werden er voorbereidselen getroffen, om op te breken, doch Trent was in gedachten verdiept. Voor de tweede maal binnen enkele uren was deze man, die het in zijn macht had, om hem in het verderf te storten, aan zijn genade overgegeven. Dat hij zijn leven gered had, dat had niets te beteekenen. In de hitte van het gevecht was er geen tijd geweest om na te denken of een berekening te maken. (Wordt voortgezet).

Kuepke¹⁾ verteltj euver dè gooien aoien Tied

I. NOEJAOR

Es wè op Noejaorsdaag smörges wakker wère, den is 't mèlke en voore van 't vië al lang aannegang. 'ne Boor, en veural ein boorin heet van zelève gein fekanssie²⁾, al bringtj de wintjerdaag ouch al ins get anges.

Ich stáon stillekes op, priek mich veurzichtig de kamer in, òm ze allemaol, Vader en Mooder, broor en zöster te „verrasse“³⁾ en „veul gelök“ of ei „zalig noejaor“ te winse. Den gaon wè allemaol nao de mès⁴⁾, behalve Mooder, die de stoof⁵⁾ aan mót make, en veure koffie zörge. Es wè den oette kirk weer heives⁶⁾ kómme, en allemaol òmme taofel zitte, die Mooder goot veurzeen heet van gebraoje balkebie of tuut en gooi, vètte eigegemaakdje bloodwoost mèt veul spek inne, den lèès ich Vader en Mooder eine noejaorsbreef veur, dè ich inne sjoal⁷⁾ op mien aldernetste gesjreven hób, en zoalang in ei lèètje vanne kast haai verborge.

En den janke⁸⁾ Vader en Mooder ins effekes hiël stil, omdet ich in dè breef spraak van veul zörg en leid euver mich, en det ich noe veurtaan altied braaf en gehoorzaam zel blieve. Vader trèktj mich den bie zich, paktj mich in zien erm en es ich den later ins in mien boksetes⁹⁾ veul, vinj ich dao twee halffrengskes in, ein van Vader en ein van Mooder.

En dèen daag is den alles wie noe¹⁰⁾ en vreemdj. 't Jàor, det noe weer veur òs ligktj, tuintj zoa

Te Maastricht heeft men een aanvang gemaakt met de voorbereidende werkzaamheden voor de nieuwe Maasbrug. Langs de Maas worden verschillende boomen geveld.

De pomp in Heer is van een winterjas voorzien.

langk, songer inj. In dè gelökkige jòngen tied doortj einen daag en ein wèèk veul langer.

Boete is 't naog donkel. 't Wèèr is stil, en 't is ouch niks kaod. In 't Oaste bove de bleike glans van den aankommendjen dag flikkertj de mörgerster erg leef en aardig. Bie de naobers krejje euveral de haander, en die veurspelje einen noewen dag en ouch eine noewen tied.

Mooder zeet den: „ich bèn blie, es wè weer Noejaor hóbbe. Me kan den al gauw merke, dettet 's aoves get langer leecht blijftj. 's Mörgeres blijftj 't waal nog get lang dònkel. Mer de daag lingetoch al; met Driekeuninge sjiltj 't toech al einen hanesjrei zachte de aoj¹¹⁾ minse.“ Mooderlèèftj zoa mèt de nateur met, en heet ouch ei goot opmerkingsvermoge.

Es ze noe allemaol goot verzèdigdij¹²⁾ zeen van tuut en woost, gaon wè klein jongens, mèt ons drieë iëst nao nonk¹³⁾ en tant, en den ouch bie de naobers „ei zalig Noejaor“ winse. De naobers det zeen mer ei stòk of drie booreheuf, en dao kort die woane ouch nonk en tant. Wè zeen met allemaol hiël eige, en helpen os same zoawaal „in weeldje es in ermood“, d.w.z. in gevelkes van kinjerbed, duipe, broeloft, begrave, ouch met 't richte van

ein noe gebontj¹⁴⁾ op 't hoes, bie pèerskrindjes¹⁵⁾, kaove¹⁶⁾ vanne koe, en zoa van alles. Mer det doonne wè ongerein allemaol veur niks, songer beloaning.

Zoa gauw es wè bie de familie zeen gewèest, gaonne wè noa Vinder, en Eemes en klein Sjoues, booreheuf, die allemaol tösse de hei en de denne inligke. Later gaonne wè ouch ins nao ooze knecht zie Vader, dè òs ouch dèk hulptj inne mooshoof en oppen den met deesse, ¹⁷⁾ en ouch bie 't meste, plooge en eechte¹⁸⁾. Ouch veurtj hè waal ins veur Vader met de ker nao de meule, om 't mèel van oos kore trök te hoole.

Wiejer op ligke ouch naog groater heuf, mer aan den angere kantj van 't dörp. Det zeen Huike en De Laak. Dao zeenne wè ouch al ins gewèest, „Noejaor“ winse. En euveral kriege wè den get: mupke, ei weufelke, ei Sinterklaozemenke, ei pletske, einen appel, ein pèer, ei paar neut, en ouch waal ins einen hielen inkelen kiër ein dròpke in ei glèeske, b.v. ein hiël klein bitje anizet. Bie 'ne biejeboor kriege wè ouch waal ins ein sneej jik met honing drop. „Det duit uch goot jonges, dao wèerdjer sterk van“, zeet tant vanne baor den.

Och, des toech waal aardig, zoa in alle hoezer is te konne kiekje, wie 't dao oetzuut. Mer naog plezeeriger, det zwerve met ein trupke jongens euver alle veldjwèeg en pèèdjes, euver kempkes en weije, euvere hei en doorre bös. En euveral, zoa wied esu me mer huere kan, klinktj 't pave van pesteuls en geweeder. De locht zitj den vol van 't „noejaorsjeete“¹⁹⁾.

Smiddaags gaonne wè weer allemaol nao 't lof. En den geit 't hiël dörp, nao 't koffiedrinke oet. Veural 't jonk volk zitj inne herberge te vrieje en te pumpele²⁰⁾. Danse wie allewel²¹⁾ deej me toen zoa veul naog neet. Zoa einen oetgankdaag, 's mörgeres nao de mès, en 's aoves, al mer dròpkes met sòkker en aot beer, det goof, of bèter gezag, det maakdje waal ins heite kòp en ruzing, met „houwe en snieje“, en es gevolg daovan „bròm-men oppen aap“²²⁾ van wèège 't „Zalig Noejaor“.

SJIERA.

Het benzinefust als verkeerstoren te Heer is vervangen door een prachtige zuil, afkomstig uit de kelders van het raadhuis. Vroeger deed deze prachtige zuil dienst als stembus; 's avonds brandt er een lampje op. Kijkje op het kruispunt.

¹⁾ Kuepke = Kobusje, 'n boerenjongen, nog in school, vertelt uit den tijd van pl.m. midden der 19e eeuw. ²⁾ fekanssie = vacantie; ³⁾ „verrasse“ = 't eerst den wensch uiten; ⁴⁾ mès = de H. Mis; ⁵⁾ stoof = kachel; ⁶⁾ heives = thuis; ⁷⁾ sjoal = school; ⁸⁾ janke = schreien; ⁹⁾ boksetes = broekzak; ¹⁰⁾ noe = nieuw; ¹¹⁾ aoj = oude; ¹²⁾ verzèdigdij = verzadigd; ¹³⁾ nonk = oom, van „oncle“; ¹⁴⁾ gebontj = gebint; ¹⁵⁾ pèerskrindjes = paardeziekten; ¹⁶⁾ kaove = kalven; ¹⁷⁾ deesse = dorschen; ¹⁸⁾ eechte = eggen; ¹⁹⁾ noejaorsjeete = schieten met allerhand wapens, den heelen morgen van Nieuwjaar; ²⁰⁾ pumpele = goed drinken; ²¹⁾ allewel = tegenwoordig; ²²⁾ brommen = in de gevangenis zitten.

P.S.V. wint met 4-1 van M.V.V. Moment uit den strijd. Een mislukte aanval der Maastrichtenaars.

SPORT VAN ZONDAG

De laatste voetbal-Zondag van het jaar 1929 heeft zich onderscheiden door bijzonder ongunstig weer. Vele wedstrijden moesten worden afgelast en in die welke doorgingen liet het spel vaak veel te wenschen over. Wind is de grootste vijand van den Hollandschen voetballer, hetgeen eigenlijk vreemd is, omdat het hier haast altijd behoorlijk hard waait.

Dat in het Zuiden vier van de vijf eerste klasse

Bij M.V.V.—P.S.V. De Maastrichtsche doelverdediger onderbreekt een aanval der Philipsmannen.

Nog een aardig spelmoment uit den wedstrijd tusschen M.V.V. en P.S.V. De strijd om het „bruine monster.”

Een gevaarlijk moment voor het M.V.V.-doel in den wedstrijd van Zondag j.l., welke met 4-1 door P.S.V. werd gewonnen.

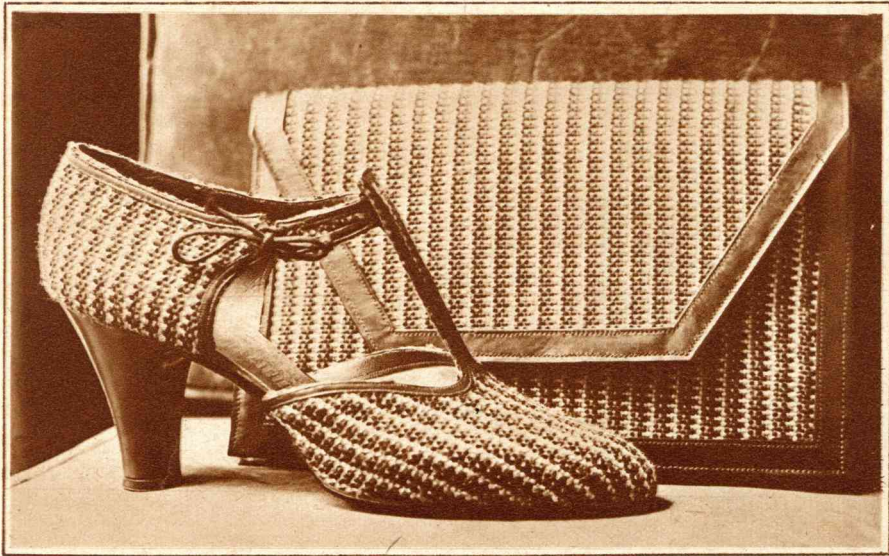

wedstrijden konden doorgaan valt ons werkelijk mee.

Willem II heeft zich door een normale overwinning op B.V.V. aan het hoofd der afdeling weten te handhaven. De Tilburgenaren worden echter nog van tamelijk nabij gevolgd door N.A.C. dat met 2-0 van N.O.A.D. won. Laatstgenoemd Tilburgsch team zal nog wel niet heelmaal bekomen zijn geweest van het Engelsche uitstapje. Wij begrijpen trouwens niet goed, dat N.O.A.D. voor den wedstrijd in Breda geen uitsstel heeft gehad, of juist, dat men zich hiervan vooraf niet op de hoogte heeft gesteld. Indien N.O.A.D. vooruit wist, dat in elk geval Zondag voor de competitie moest worden gespeeld, was het moment om in Engeland te gaan voetballen niet gelukkig gekozen.

P.S.V. vervolgt onweerstaanbaar zijn opmarsch. Nu weer werd in Maastricht met niet minder dan 4-1 van M.V.V. gewonnen. De leiders zullen aan de Nederlandsche kampioenen nog een hoop last krijgen. Wel bedraagt het verschil nog vijf punten, doch daar valt nog wel overheen te komen.

VROUWENLEVEN

Tasch en schoentje van bruin met beige weefsel, bestemd om te worden gedragen bij een tweed mantel van hetzelfde weefsel.

Puntjes op de i SLORDIGHEID

Er is slordigheid op allerlei gebied, al zijn we ons daar misschien weinig van bewust.

Als we keurig netjes zijn op onzen inboedel, op onze kleren en die der onzen, dan zouden we zeer zeker heftig verontwaardigd zijn, wanneer iemand ons van slordigheid zou durven beschuldigen. Maar zijn we ook accuraat bij andere dingen?

Hoe staat het met den brief, waarmee we iemand kunnen gerust stellen of genoeg doen en die maar steeds ongeschreven blijft?

Hoe staat het met 't boek, dat we geleend hebben en maar steeds niet teruggeven?

Hoe staat het met het handwerk, dat we iemand beloofden en waar we maar steeds niet aan beginnen?

Hoe staat het met ons bezoek aan den zieke, dat maar steeds weer wordt uitgesteld?

Hoe staat het met al die kleren die ongebruikt in onze kasten blijven hangen, terwijl we er menig een gelukkig mee zouden kunnen maken?

Gedrapeerd hoedje van soepel beige vilt.

DE BEST GEKLEEDE VROUWEN

De vrouwen die men altijd goed gekleed ziet, zij op wier kleeding nooit iets valt aan te merken, zal men nooit zien vervallen in buitensporigheden. Zij hebben, toen de korte jurken hoogtij vierden, nooit rokjes

HANDSCHOENEN.

Nu het „Ensemble” in de modewereld 'n steeds grotere rol speelt en alle onderdeelen zoowel onderling als met 't toilet zelve in overeenstemming moeten zijn, wordt aan de kleine bijkomstigheden van het vrouwelijk toilet meer en meer aandacht besteed. De luxe welke b.v. op 't oogeblik op 't gebied van handschoenen heerscht is werkelijk ongehoord. Het materiaal ter vervaardiging van de handschoenen wordt met zorg gekozen, de vorm en versiering met overleg door ware kunstenaars ontworpen. Bij vele japonnen en costumes van groote Fransche couturiers worden bijpassende handschoenen gemaakt, hetgeen natuurlijk wel kostbaar is, maar 't toilet 'n heel bijzonder cachet geeft. Zoo zagen wij Mlle Jane Renouard, een charmante Fransche actrice welke onlangs een tournée door ons land maakte, bij een groene japon van „Lanvin” zwart peau de suède handschoenen dragen, waarvan de kappen met strass waren versierd. MARQUERITE.

gedragen tot over de knie en nu de mode weer sleepjaponnen tracht te lanceren, zullen zij zich daartoe zeer zeker evenmin laten overhalen. Zij volgen de mode, zij weten, met fijnen smaak, juist datgene te kiezen wat voor haar het meest geschikt is, maar zij weten altijd datgene te vermijden wat in strijd is met goede zeden, met gezond verstand of met werkelijke schoonheid.

En zijn we even zorgvol voor het innerlijk van onze kinderen als voor hun uitwendige behoeften? Weten we precies met wie ze omgaan, wat ze lezen, waar ze hun vrijen tijd doorbrengen?

Ja, er is slordigheid op allerlei gebied. En waar het betreft geestelijke goederen, daar kan slordigheid zeer zeker meer funeste gevolgen hebben dan die op het gebied van huisraad en kleren. C.M.

En juist bij de hedendaagsche mode, nu er zoo velerlei wordt geboden, nu is er zeker voor elk wat wils te vinden binnen zelf gestelde grenzen. Niet, dat dit altijd zoo gemakkelijk is, zelfs wanneer men een welgevulde beurs tot z'n beschikking heeft. Wel maakt dit het probleem heel wat eenvoudiger. Voor de ruime beurs zijn er bijvoorbeeld de ensembles, welke de kleeding tot een harmonieus geheel maken. Worden er geen brocaten schoentjes gemaakt passende bij avondtoiletten evenals de schoentjes van crêpe de chine overtrokken met

Geplooid hoedje van soepel beige vilt.

fijne kant? En zijn er niet de fraaie tasschen om zoo'n geheel te completeeren?

Schoen en tasch van onze afbeelding, ontworpen door Marouf, zijn geweven in bruin en beige en bestemd om te worden gedragen bij een tweed mantel van hetzelfde weefsel. Het spreekt wel vanzelf, dat een en ander aan het toilet een geheel aparte distinctie geeft.

WEET GE DAT GE ZELF UW HOEDJES KUNT MAKEN?

Moderne hoedjes, gefatsoeneerd en geplooid van soepel dun vilt, kan men, wanneer men over wat handigheid beschikt, gemakkelijk zelf maken. Een eenvoudige vorm van dit soepele vilt is tot allerlei aardige modellen te verwerken. Zoo'n vorm wordt goed nat gestoomd boven kokend water en kan dan in den gewenschten vorm om het hoofd worden getrokken. Het gemakkelijkst is deze bewerking, wanneer men een houten bol tot z'n beschikking heeft, anders zal men er het eigen hoofd disponibel voor moeten stellen.

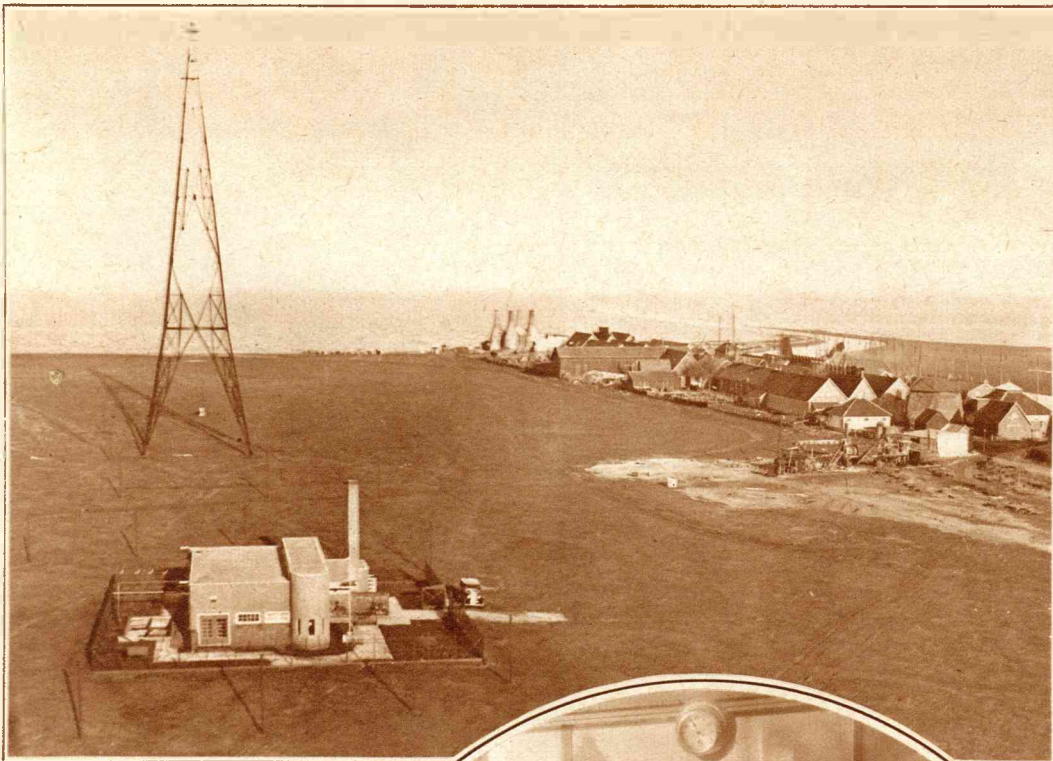
Het beste is, eerst te bepalen, welken vorm men ongeveer wil hebben en pas dan met de schaar te beginnen, om vooral niet te veel weg te knippen.

Een voordeel bij deze methode is, dat men net zoo lang kan plooiën en schikken tot men een modelletje heeft weten te fabriceren dat zoo flatterend mogelijk is.

Voor de garnering is niet veel nodig. Een aardige speld hierop zal meestal wel voldoende wezen om een aardig geheel te verkrijgen.

De beide hoedjes van onze afbeeldingen kunnen bij ons modistewerk tot model dienen. Ze zijn beide ontworpen door het modehuis Alexis. De eerste is van zwart, de tweede van beige soepel vilt.

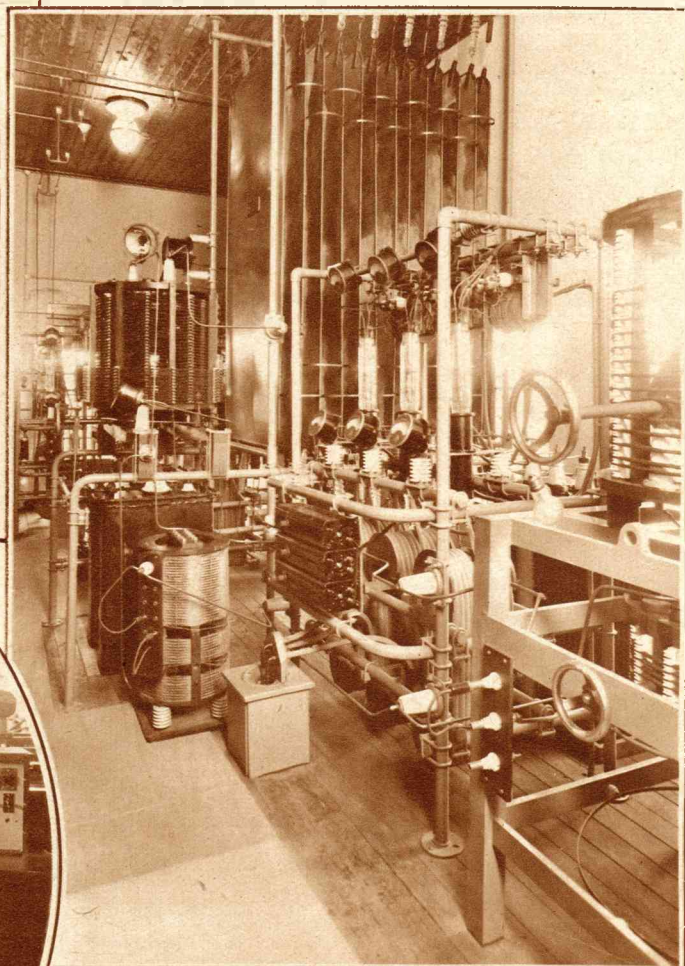
EEN KIIKJE BIJ DEN K.R.O.

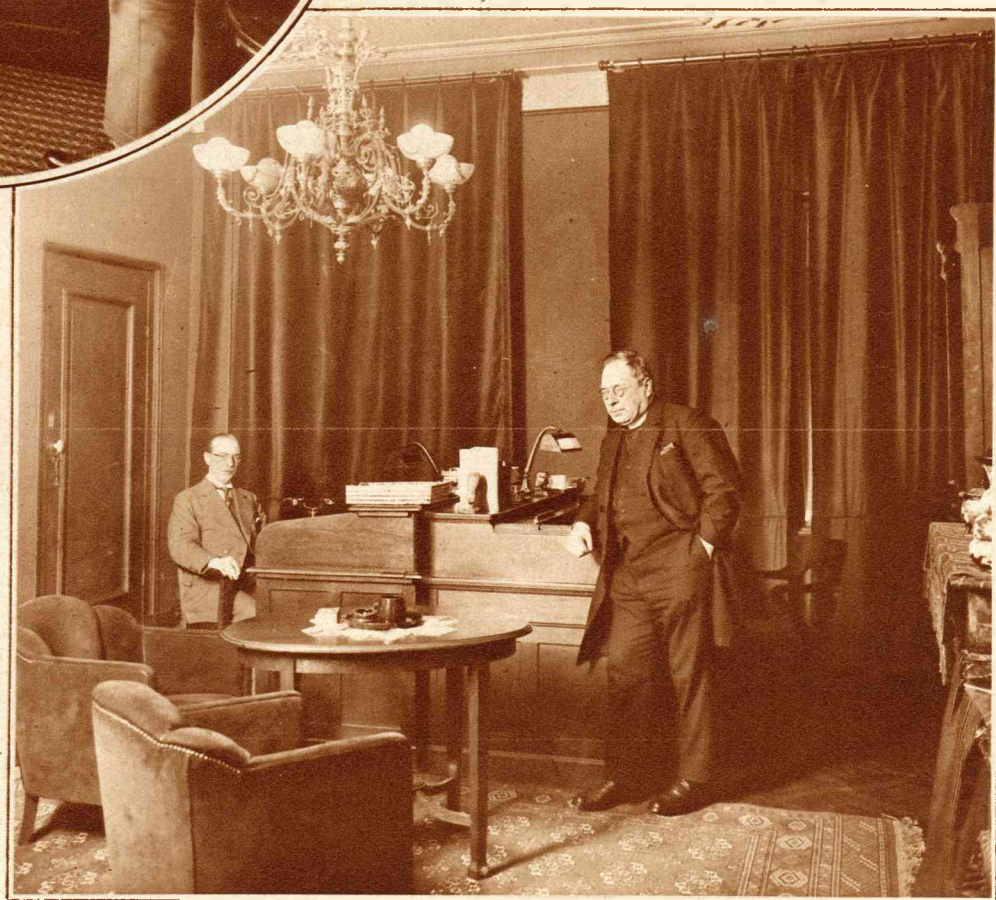
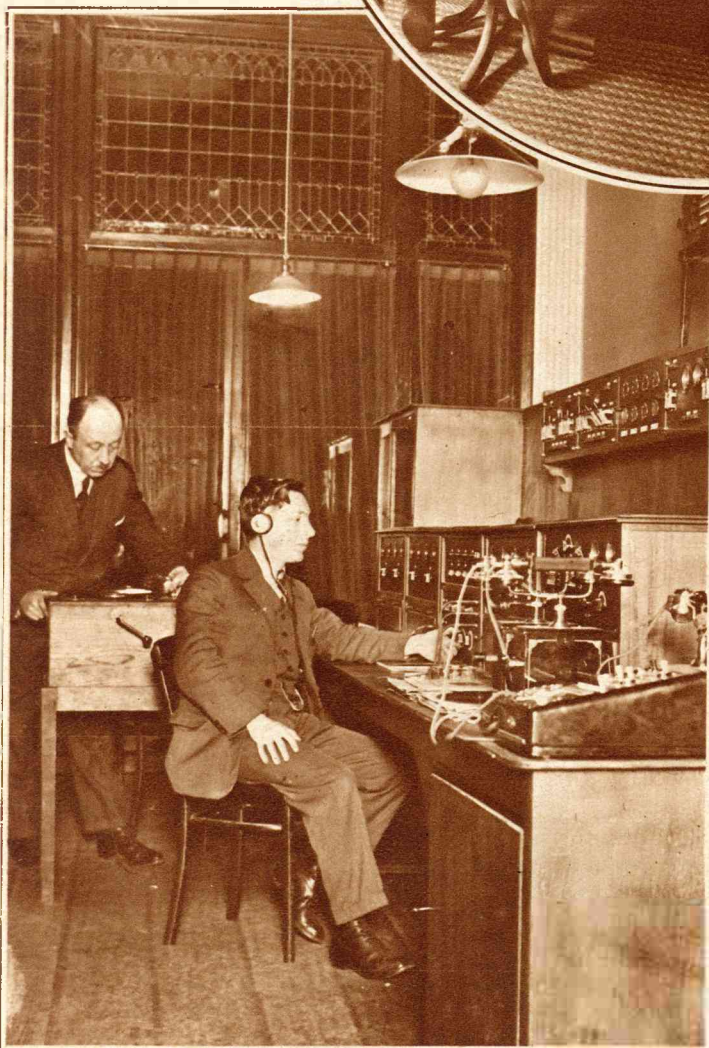
Het zendstation Huizen, vanuit een der 60 M. hooge antennemasten gekiekt. Rechts het dorp, op den achtergrond de Zuiderzee.

Blik in de contrôlekamer van het zendstation.

In de zendkamer. Men ziet voor den condensator de tusschenkringspoel, daarnaast het gelijkrichtframe voor eindlampen en geheel rechts de antennespoelen.

De directiekamer in het gebouw van den K.R.O. te Amsterdam. Staande de voorzitter, Pastoor L. H. Perquin; zittende de secretaris, de heer P. Speet.

In de versterkerkamer te Amsterdam.

JUNICOSAN Puistjes

EEN PROBAAT HUISMIDDEL

speciaal door *Junicosan* is vooral voor Doctoren kinderen, lijdende zowel aan acute als aan chronische aandoeningen tegen aandoeningen der Luchtwegen en Ademhalingsorganen, vooral chronische, zooals o.a. Hoesten, Heeschheid, Bronchitis, Asthma, Kinkhoest, enz. enz. *Junicosan* is bovendien een versterkingsmiddel van groote waarde voor Reconvallescenten na acute ziekten der ademhalingswerktuigen; het wekt den eetlust op, bevordert de stofwisseling en oefent een weldadigen invloed uit op de algemeene gezondheid.

Verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten à f 1.75 per flacon
L. Lichtenheldt, Pharm.-Chem. Fabrik. opger. 1745. Meuselbach (Thü)
Kantoor in Nederland: Amsterdam, Keizersgracht 262

In het gelaat verdwijnen spoedig door deze des avonds met wat PUROL in te wrijven en door zich des morgens te wasschen met warm water en gewone zeep of beter nog met Purolzeep. 't Voldoet iedereen.

ATTENTIE!

Foto's, die ons ter plaatsing worden toegezonden, worden na gebruik, direct teruggezonden. Mocht 't echter eens voorkomen, dat een foto zoekraakt. — wat voorkomen kan — dan kunnen wij daarvoor geen verantwoordelijkheid aanvaarden. Zeldzame of kostbare foto's zende men dus liever niet in. De Redactie

AL TE VEEL IS NIET GEZOND.

Fritsje: „Pa, wanneer gaat u eens met mij naar den dierentuin?”

Papa: „Kwajongen, ben je nooit tevreden! Eergisteren ben je mee tante wezen begraven, vandaag wordt je haar geknipt en morgen word je ingeënt. Zou je nu nog meer pretjes willen hebben!”

HIJ WIST HET!

Op de vraag, hoe een vischnet wordt gemaakt, gaf een schrandere kleine jongen ten antwoord: „O, dat zijn allemaal kleine gaatjes, die met touwtjes aan elkaar zijn gebonden.”

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE
WENSCHEN DEN
ABONNÉ'S EEN

GELUKKIG 1930

*

FABRIEK TE BARENDRECHT

à Contant

VELO

Beste en Goedkoopste

ELECTRISCHE- EN HAND-WASCHMACHINES

In huur

Depots:

VENLO, Gelderschestraat 15.
ROERMOND, Schoenmakerstraat 18.
SITTARD, Molenbeekstraat 5.
KERKRADE, Einderstraat 73.
MAASTRICHT, Hoenderstraat 26.
HEERLEN, Geleenstraat 41.
WEERT, Julianaplein B 74.
BOXMEER, Steenstraat A 15.

KLIERZIEKTE

is een vorm van tuberculose. Verwaarloost deze kwaal dus niet. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van tuberculose en scrofulose”, over de gunstige resultaten, verkregen met granuline. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patiënten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Alkmaarschestraat A 9

MIJNHARDT'S

Laxeer tabletten

TEGEN VERSTOPPING

Bij Apoth. en Drogisten

GEMEEN.

„Ik verscheur nooit een gekwiteerde rekening,” verklaarde Hardsteen. „Nóóit!”

„Nee,” zei zijn vriend, die hem goed kende, „ik veronderstel, dat jij ze in een lijstje laat zetten, bij wijze van curiositeit.”

BIJ VOORBAAT.

Dokter: „Uw man mag van heden af weer een glas bier per dag drinken. Wilt u dat goed onthouden?”

Vrouw: „Jawel, dokter, één glas per dag.”

Dokter (een week later): „Ik hoop, dat uw man zich nu strikt heeft gehouden aan dat ééne glas per dag?”

„Zeker, dokter. Maar hij is al vier weken vooruit.”

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneren op „LIMBURG IN BEELD”, à

f 1.62½ per drie maanden, 1)

f 0.12½ per week.

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons bureau Boschstraat 110, Maastricht, of per post toezenden in open envelop, met postzegel van 1 cent gefrankeerd.

De Administratie van „LIMBURG IN BEELD”

**Gesprongen
Handen
Winterhanden
Wintervoeten
Ruwe Huid**

PUROL

Doozen 30-60-90 ct. Tube 80 ct.
Bij Apoth. en Drogisten

**Doelmatige publicatie
van uw zakennieuws
is van groot belang
voor uw onderneming**

**Japonnen
van t vorige jaar
worden nieuw.**

**Verft ze
in de fraalste
kleuren
met**

Tintex 35 cts.
p. pakje
BINNEN VIJF MINUTEN KANTKLAAR

Bij Gevatte Koude

Influenza, Griep en
Koorts; Rheumatiek
Hoofdpijn en Kiespijn

Sanapirin-
tabletten

Wettig beschermd tegen Vervalschingen
Prijs 40 en 75 ct. Bij Apoth. en Drogisten

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. DE genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBURG
Oosterpark 45, Amsterdam

LIMBURG IN BEELD
Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementprijs: per week 12½ ct.; per kwartaal f 1.62½ bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-Indië: f 7.— per jaar). Voor het overige buiteland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. — Al onze abonne's zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)